

Споделено от Атанас Филипов

Аз съм море от фантазия. Неспирно бушуващо, премръзнало от ветрове меланхолия. Дъното ми е необятно и всяка живинка в него е изпълнена с моят пулс.

Казвам се Атанас Филипов, обичам да пиша стихове и правя експериментална музика. Музикалният ми проект е озаглавен "Sanata Vorilif", което всъщност е моето име, написано наопаки. Кръстих го така, защото той всъщност показва това, което всъщност не съм и съм едновременно.

Обичам изкуството във всичките му форми и вярвам, че то всъщност е мощната машина, която разбужда умовете на хората.

Най-хубавите моменти в моя живот смятам, че предстоят. В последните години преминах през сложни и трудни моменти, които ме накараха да се замисля и намеря себе. Мисля, че когато човек се лута дълго в тъмното, открива не само своите демони, но и красиви възможности, помагачи му дотам, че в тях би могъл да се влюби.

Трудно е да се намериш, след като се раждаш изгубен и единственият човек, който е в състояние да ти помогне си самият Ти.

Силно вярвам в хората. Знам, че както има ужасни демонични създания, затворени тук на земята в човешка плът, така има и ангели между нас, които връщат баланса и помагат. Изпитвам уважение към всеки, защото някои от нас са стари души, съгрешили светци, върнати обратно, оковани в материалното.

Все по-рядко ми остава време за музиката, която правя. Тя за мен е отдушник. Там сякаш погребвам всичките си отрицателни емоции и мисли. Винаги съм я възприемал като един вид пречистване. Записвам нещо и то остава там... някъде по байтовете шум.

Не обичам да пътувам, всъщност динамиката ме натоварва, предпочитам спокойствието и по-мудния начин на живот, малките градове и сложните хора.

Обичам живота и макар да пиша така депресивни текстове, аз съм изключително позитивен човек, търсец доброто във всеки. Описан с три думи той е любов, работа, усъвършенстване.

Няма нищо по-красиво от гледката, която се разкрива пред влюбените очи.

"У дома" за мен е навсякъде, където съм желан и обичан.

Онова, което ми дава сили да продължа са любовта, музиката, изкуството. Надеждата, че утрешният ден ще бъде по-добър от днешния.

Чувствам се жив, когато имам цел и се старая да я постигна, всеки трябва да има цел в живота си, защото ако няма е обречен да се лута, като слепец в пясъчна буря.

Онова, с което обичам да се занимавам са дизайн, програмиране и интернет технологии. Това работя.

Най-много ценя семейството си и всичко, което ми е дало то.

Вярвам, че човешкото тяло е просто един костюм, който рано или късно събличаме, преди да отлетим към истинския ни дом.

Винаги съм се учудвал, защо повечето хора се страхуват да бъдат сами. Когато осъзнах, че аз съм създание, което всъщност е проектирано да бъде само и независимо, много от колебанията и страховете ми се стопиха. После си дадох сметка, че за да има хармония и баланс в сложната ми система - трябва да сме две.

Ако си представим, че душата е Вселената, то страхът е черната дупка, която изяжда звездите ни.

В течение на годините се научих да ценя и най-малките неща. Дума, жест, песен, стих...

Щастлив ден е да видя слънцето, тревата, да чуя птиците и благодаря за поредния ден от моя живот.

Бих искал да намеря момичето си, което да обичам, да направя семейството, което да обожавам. Мисля, че това е най-важното в живота на един човек, всичко друго няма смисъл.

Искам да оставя капки доброта, аромат на сини рози и красота.

*

Пълният текст на интервюто е публикуван за първи път в блога на Кристина Митева „ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ“:

http://www.oneofusshares.com/2014/07/blog-post_5764.html